

Arrest

nr. 145 100 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VIOLA, die loco advocaat C. CURTIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 1 juli 2014 een aanvraag indient tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische man.

1.3. Op 23 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen worden aan de verzoekster betekend op 7 januari 2015.

Deze vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2014 werd ingediend door;

Naam: T. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Russische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 89.10.19-582-11

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)ZICHEM

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden loonfiches overgemaakt van twee verschillende interimkantoren, alsook een verklaring van de werkgever die de referentiepersoon via het interimkantoor tewerksteld. Interim tewerkstelling is per definitie van tijdelijke aard. Vandaar dat niet kan gesteld worden dat bestaansmiddelen die op basis van interim tewerkstelling worden verworven voldoende stabiel en regelmatig zijn. Te meer daar de referentiepersoon occasionele tewerkstelling als student bewijst en eigenlijk pas na het afstuderen in september 2014 tewerkgesteld is als werknemer in de zin van het woord. Om van stabiele bestaansmiddelen te kunnen spreken, mag worden verwacht dat reeds enige tijd een gelijkaardig inkomen wordt verworven en er een minimaal toekomstperspectief is betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen. De brief van de werkgever doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De werkgever engageert zich immers helemaal niet om betrokkene een contract, niet-interim, aan te bieden. De formulering is veel voorzichtiger. De werkgever stelt dat het werk van betrokkene nog niet geëvalueerd is, maar de kans reëel is dat de inzet van de referentiepersoon wordt beloond. Overeenkomstig de informatie beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis, blijkt dat de Belgische referentiepersoon nog steeds in interimverband werkt, waardoor moet besloten worden dat tot op heden de situatie dus ongewijzigd is. Het inkomen uit interim tewerkstelling kan niet als stabiel en regelmatig omschreven worden, vandaar dat niet kan vastgesteld worden dat aan de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen is voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien schending wordt aangevoerd van art.40bis, 40ter en 42§1 van de wet van 15 december 1980 of de Vreemdelingenwet en in deze wel degelijk werd voldaan aan de voorwaarden om te komen tot een gezinshereniging met de Belgische echtgenoot;

Aangezien de verblijfskaart werd geweigerd omdat de betrokkene niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Dat artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt; dat deze bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon tarief ‘persoon met een gezin ten laste’;

Aangezien er een schending is van artikel 40 bis en 40ter van de wet van 15/12/1980 doordat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte in deze van oordeel was dat de loonfiches die werden overgemaakt door S. T. (...), alsook de verklaring van de werkgever van de heer T. (...) niet volstaan om te oordelen dat de bestaansmiddelen voldoende stabiel en regelmatig zijn; dat de echtgenoot van verzoekster na het afstuderen in september 2014 enige tijd tewerkgesteld was als werknemer tot januari 2015 en hij sedertdien een inkomen heeft als bedrijfsleider en bestuurder;

Overigens stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat overeenkomstig de informatie beschikbaar via de databank van de RSZ blijkt dat de heer T. (...) in interimverband werkt(e), waardoor volgens hen de situatie ongewijzigd is op dat ogenblik;

Aangezien dhr. T. (...) na afstuderen nochtans onafgebroken had gewerkt en steeds voldoende inkomsten heeft gehad, hoger dan 120% van het leefloon tarief ‘persoon met een gezin ten laste’;

Aangezien interimarbeid niet noodzakelijk tijdelijk en niet stabiel is en veelal vlekkeloos overgaat in een (vast) arbeidscontract van onbepaalde duur; dat de inkomsten in deze sowieso voldoende regelmatig en stabiel waren en zijn;

Aangezien sowieso geen behoefteanalyse is gemaakt van het gezin van verzoekster en haar Belgische echtgenoot dat nog inwoont bij de paternale (groot)ouders T. (...), zodat in deze een schending van art.42 §1 tweede lid Vreemdelingenwet of de wet van 15 december 1980 dient vastgesteld;

Aangezien de inkomenssituatie van de heer T. (...) inmiddels sowieso gewijzigd is en voldoende stabiel en regelmatig;

Aangezien de echtgenoot de heer T. S. (...) sinds januari 2015, als bestuurder en bedrijfsleider bij de NV (...) een inkomen geniet van 1577,00 EUR netto per maand; (stuk 4)

Aangezien de heer T. S. (...) bestuurder is van de NV (...) sinds 2012 waarbij het mandaat tot voor kort onbezoldigd was, echter bij bijzondere algemene vergadering dd. 02/01/2015 werd er beslist dit om te vormen tot een bezoldigd mandaat; (stuk 3)

Aangezien het handelt om een vennootschap van de familie en ouders van de heer T. (...), hetgeen voldoende zijn stabiel en regelmatig inkomen waarborgt;

Dat aldus zijn bestaansmiddelen voorheen doch tevens op heden stabiel, toereikend en regelmatig zijn, alsook dat deze minstens 120% van het leefloon tarief ‘persoon met gezin ten laste’ bedragen en steeds voldoende zijn geweest;

Aangezien de bestreden beslissing aldus de feitelijke grondslag mist en uitgaat van onjuiste juridische kwalificaties;

Aangezien de maatregel kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten en omstandigheden;”

2.2. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

“Verzoekster verwijt verwerende partij dat ten onrechte werd geoordeeld dat de bestaansmiddelen die de referentiepersoon ontvangt voldoende stabiel en regelmatig zijn. Zij stelt dat interimarbeid niet noodzakelijk tijdelijk en niet stabiel is. Zij stelt dat de situatie thans gewijzigd is en dat de referentiepersoon inmiddels als bestuurder en bedrijfsleider bij de NV S. (...) een inkomen ontvangt van 1577 euro per maand. Verzoekster voegt hiervan een stuk toe bij haar verzoekschrift.

Er zou bovendien geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motieven van de bestreden beslissing als volgt luiden:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

‘Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden loonfiches overgemaakt van twee verschillende interimkantoren, alsook een verklaring van de werkgever die de referentiepersoon via het interimkantoor tewerkstelt. Interimtewerkstelling is per definitie van tijdelijke aard. Vandaar dat niet kan gesteld worden dat bestaansmiddelen die op basis van interimtewerkstelling worden verworven voldoende stabiel en regelmatig zijn. Te meer daar de referentiepersoon occasionele tewerkstelling als student bewijst en eigenlijk pas na het afstuderen in september 2014 tewerkgesteld is als werknemer in de zin van het woord. Om van stabiele bestaansmiddelen te kunnen spreken, mag worden verwacht dat reeds enige tijd een gelijkaardig inkomen wordt verworven en er een minimaal toekomstperspectief is betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen. De brief van de werkgever doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De werkgever engageert zich immers helemaal niet om betrokkene een contract, niet-interim, aan te bieden. De formulering is veel voorzichtiger. De werkgever stelt dat het werk van betrokkene nog niet geëvalueerd is, maar de kans reëel is dat de inzet van de referentiepersoon wordt beloond. Overeenkomstig de informatie beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis, blijkt dat de Belgische referentiepersoon nog steeds in interimverband werkt, waardoor moet besloten worden dat tot op heden de situatie dus ongewijzigd is. Het inkomen uit interimtewerkstelling kan niet als stabiel en regelmatig omschreven worden, vandaar dat niet kan vastgesteld worden dat aan de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen is voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Verzoekster is het klaarblijkelijk niet eens met de motivering van de bestreden beslissing daar waar wordt gesteld dat interimtewerkstelling per definitie tijdelijke van aard is en dat niet kan worden gesteld dat bestaansmiddelen die op basis van interimtewerkstelling worden verworven voldoende stabiel en regelmatig zijn.

‘Dienaangaande kan worden verwezen naar het arrest nummer 97.655 dd. 21 februari 2013 waarin de Raad het volgende oordeelde:

“Verzoeker betwist niet dat zijn inkomsten enkel uit interim- arbeid voortvloeien, wat tevens steun vindt in het administratief dossier. Hij is evenwel van mening dat verweerders bezwaren met betrekking tot het stabiele karakter ervan “van de hand [dienen] te worden gedaan, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds aan de slag is. ‘Evenwel merkt de Raad op dat verweerder terecht oordeelde dat interimtewerkstelling per definitie tijdelijk is. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder oordeelde dat een bewijs van intérim-tewerkstelling niet volstaat als bewijs dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.” (...)

Er wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit de referentiepersoon occasionele tewerkstelling als student bewijst en eigenlijk pas na het afstuderen in september 2014 tewerkgesteld is als werknemer in de zin van het woord. Om van stabiele bestaansmiddelen te kunnen spreken, mag worden verwacht dat reeds enige tijd een gelijkaardig inkomen wordt verworven en er een minimaal toekomstperspectief is betreffende de beschikbaarheid van die bestaansmiddelen. Overeenkomstig de informatie beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis, blijkt echter dat de Belgische referentiepersoon nog steeds in interimverband werkt, waardoor terecht werd besloten dat de situatie op het moment van het nemen van de bestreden beslissing dus ongewijzigd is.

Verzoekster betwist dit niet en maakt geenszins aannemelijk dat de bestaansmiddelen van haar echtgenoot wel voldoende stabiel en regelmatig zijn door thans te verwijzen naar zijn nieuwe tewerkstelling. Zij stelt dat wel bewezen zou zijn dat de bestaansmiddelen voldoende stabiel en regelmatig zijn, nu haar man sedert januari 2015 als bestuurder en bedrijfsleider bij de NV S. (...) een inkomen ontvangt van 1577 euro per maand. Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, een nieuw stuk wordt toegevoegd waaruit blijkt dat de

referentiepersoon thans wel over stabiel en regelmatig bestaansmiddelen zou beschikken, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was dit stuk immers niet voorhanden.

Aangaande verzoeksters kritiek in verband met de behoefteanalyse, dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat die noch stabiel, noch regelmatig zijn. Dit impliceert de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende noch kon de verwerende partij nagaan of die stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van verwerende partij tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoekster, wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn. (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

"Waar verzoekster het gebrek aan een behoefteanalyse opwerpt, benadrukt de Raad dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoefteanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt." (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

Louter ten overvloede laat verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing bovendien blijkt dat verzoekster enkel interimbewijzen voorlegde en naliet enige ander bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen voor te leggen, op grond waarvan volgens haar een behoefteanalyse zou moeten plaatsvinden.

De bij het verzoekschrift toegevoegde stukken zijn niet relevant, gezien die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet voorhanden waren.

Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker de voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt. Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De Raad wijst er op dat, bij de beoordeling van de materiële motivering, het niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens steunt. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden."

2.5. Verzoeksters betoog is gesteund op twee kernpunten. In de eerste plaats voert zij aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft vastgesteld dat de inkomsten van haar Belgische echtgenoot niet voldoende stabiel en regelmatig zijn in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. In de tweede plaats stelt verzoekster dat de gemachtigde geen enkele behoefteanalyse heeft verricht, zodat de bestreden beslissing artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schendt.

2.6. Uit het administratief dossier en uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot de volgende documenten heeft bijgebracht:

- negen loonbrieven voor de periode 24 februari 2014 – 20 april 2014 waaruit blijkt dat de heer T. S. gedurende deze periode als werkstudent tewerkgesteld was via een interimkantoor;
- negentien loonbrieven waaruit blijkt dat de Belgische echtgenoot van verzoekster via een interimkantoor tewerkgesteld was als interim-medewerker voor de periode 21 april 2014 – 7 september 2014;
- een brief van de werkgever die de heer T. S. via het interimkantoor tewerkstelt van 26 september 2014;
- een notariële schenkingsakte van 4 juli 2014.

2.7. Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende redenen: "Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden loonfiches overgemaakt van twee verschillende interimkantoren, alsook een verklaring van de werkgever die de referentiepersoon via het interimkantoor tewerkstelt. Interimtewerkstelling is per definitie van tijdelijke aard. Vandaar dat niet kan gesteld worden dat bestaansmiddelen die op basis van interimtewerkstelling worden verworven voldoende stabiel en regelmatig zijn. Te meer daar de referentiepersoon occasionele tewerkstelling als student bewijst en eigenlijk pas na het afstuderen in september 2014 tewerkgesteld is als werknemer in de zin van het woord. Om van stabiele bestaansmiddelen te kunnen spreken, mag worden verwacht dat reeds enige tijd een gelijkaardig inkomen wordt verworven en er een minimaal toekomstperspectief is betreffende de beschikbaarheid van deze bestaansmiddelen. De brief van de werkgever doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De werkgever engageert zich immers helemaal niet om betrokkene een contract, niet-interim, aan te bieden. De formulering is veel voorzichtiger. De werkgever stelt dat het werk van betrokkene nog niet geëvalueerd is, maar de kans reëel is dat de inzet van de referentiepersoon wordt beloond. Overeenkomstig de informatie beschikbaar via de databank van de RSZ, dolsis, blijkt dat de Belgische referentiepersoon nog steeds in interimverband werkt, waardoor moet besloten worden dat tot op heden de situatie dus ongewijzigd is. Het inkomen uit interimtewerkstelling kan niet als stabiel en regelmatig omschreven worden, vandaar dat niet kan vastgesteld worden dat aan de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen is voldaan." De gemachtigde heeft aldus vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon, haar echtgenoot, over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad stelt vast dat de gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat de voorgelegde inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet stabiel en regelmatig zijn, niet is overgegaan tot een behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, bepaalt het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.9. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat uit de voorgelegde bewijzen omtrent de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon blijkt dat deze noch stabiel noch regelmatig zijn. Dit impliceert volgens de verwerende partij de afwezigheid van *“elk bestaansmiddel”*, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen *“onbestaande”* zijn, diende noch kon zij nagaan of deze *“stabiel, toereikend en regelmatig zijn”*. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in haren hoofde om over te gaan tot een behoefteanalyse, zo redeneert verwerende partij. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar en citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad merkt op dat dit verweer feitelijke grondslag mist. De verwerende partij kan niet dienstig voorhouden dat de bestaansmiddelen onbestaande zijn. Dit verweer klemt met de feiten zoals deze duidelijk uit het administratief dossier en de bestreden beslissing naar voren komen. Deze feiten bevestigen dat verzoekster bewijsstukken heeft bijgebracht omtrent de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot. Dat de gemachtigde nadien oordeelde dat hij deze bestaansmiddelen niet als stabiel en regelmatig kan beschouwen, neemt niet weg dat bestaansmiddelen werden voorgelegd en dat deze bestaansmiddelen bestaan. Het bestaan dan wel de aanwezigheid van bestaansmiddelen wordt in de bestreden beslissing evenmin ontkend.

De verwerende partij kan niet nuttig naar het geciteerde arrest van de Raad verwijzen. De onderliggende feiten van dit arrest zijn geheel anders zijn dan de feiten van onderhavig geschil. In het geciteerde arrest boog de Raad zich over de voorgelegde werkloosheidsuitkering. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen enkel als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen als er een bewijs van een actieve zoektocht naar werk voorligt. Is zulk bewijs niet voorhanden, dan liggen er ook geen bestaansmiddelen voor en dient geen behoefteanalyse te worden gedaan.

Voor andere bestaansmiddelen dan werkloosheidsuitkeringen, blijkt uit de libellering van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet op onmiskenbare wijze dat, in het geval niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, de minister of zijn gemachtigde verplicht is om over te gaan tot een behoefteanalyse.

2.10. In casu werd wel degelijk aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over (toereikende) bestaansmiddelen beschikt, doch werd vastgesteld dat deze niet kunnen worden beschouwd als voldoende stabiel en regelmatig in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Wanneer de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet is voldaan, dan is de gemachtigde, volgens de letterlijke bewoordingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, verplicht om in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde aan deze verplichting is tegemoet gekomen.

2.11. In de nota wordt ten overvloede nog aangehaald dat de verzoekster enkel *“interimbewijzen”* heeft voorgelegd en dat zij heeft nagelaten enig ander bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen voor te leggen, op grond waarvan volgens haar een behoefteanalyse zou moeten plaatsvinden. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn niet relevant, aangezien deze niet voorhanden waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, aldus verwerende partij.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissingen werd verzocht om bijkomende inlichtingen of bewijsstukken te verschaffen

omtrent hun persoonlijke situatie, teneinde vast te stellen welke bestaansmiddelen verzoekster en haar echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad wijst erop dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster en haar Belgische echtgenoot, hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen die nodig zijn om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn in een individueel geval wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen niet als voldoende stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, om inlichtingen in deze zin te vragen.

De gemachtigde is derhalve niet overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekster en haar Belgische echtgenoot, met name een beoordeling van hun eigen behoeften.

2.12. Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden en de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen en middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 7 januari 2015 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES